

Oi ihana elämä!

Varhainen nuoruus – elämä alkoi avautua edessäni ja kaikki se, mitä haavekuvat loivat, tuntui olevan vain käden ojennuksen päässä. Salaiset ihastukset tai hetken kestäneet... mikä lumous ne täyttikään. Ne olivat kuin kesäyö: salaperäinen ja lyhyt, juuri kun luuli saavuttavansa sen, se oli jo ohi. Mutta kaikesta siitä virtasi kullanhehkuista voimaa, joka liittyi uuden luomiseen. Aloin kirjoitella ja maalata, luovuus herätteli henkeä – vai henkikö luovuutta? Tunsin sielussani tuhat kysymystä ja kuuntelin vastauksia. Vieläkin kuuntelen.

Ennen tuota kulkivat laineina lapsuuden ajattomat kesät, joita lämmitti vanhan isäni luonnonläheinen maalaisuus. Hänen olemustaan olivat metsän kauneus, kiviset pellot, savusauna, kaiken tarpeellisen tekeminen itse. – Äitini kukkamaat... Voi, vieläkin iiriksen tuoksu on kuin äidin raikas läheisyys. Syreeninkukkien huuma merkitsee yhä kesän vapauden alkua, ja suo-payrteissä tuntuu syksyn haikeus.

Lapsuuden joulunhengenkin voi joskus häivähdykseltä saavuttaa. Taas kaikki kauniit muistot... onko tuo tunne takertumista? Tuskin. Se avaa ulottuvuuden vuosikymmenten kaaren herkkään alkuun, puhtaisiin tuntemuksiin lämmöstä, turvasta ja hyvyydestä. Se on koti. Tuo pyhä jouluntuntu saisi olla sydämessä aina. Se on yksi elämän perusvoimista.

Nuoruusvuosina käteeni osui Kriittisen korkeakoulun Katsaus-lehti. Mieleni oli avoin, ja koska oli monia asioita, joita en voinut ottaa itsestään selvyytenä, lehden sisältö avarsi. Halusin nähdä pintaa syvemmälle. Viittakiven opiston talvi on yksi elämäni kulmakivistä. Siellä saamani viisas kannustus ja avarat näkökulmat viittoivat tietä. Kiitollisena näen niissä johdatuksen.

On tietienkin ollut monenlaista haparointia ja ymmärtämättömyyttä. Ei joka hetki horisontti ole selkeä, eikä pidäkään olla. Elämän ihania ominaisuuksia on sekin kun lyö varpaansa kiveen, ja oivaltaa miksi niin kävi.

Opiskeluaika toi vierelleni – nyt sen ymmärrän – ihmisistä ihanimman, sieluista valoisimman. Työni vei sillanrakentajaksi rajojen yli. Sain nähdä erilaista elämää ja ihmetellä, mitä kaikkea ihmiset joutuvat elääkseen tekemään. Herranen aika, että maailmassa riittää merkillisiä viimpaimia, puhisevaa ja kolisevaa rautaa, joiden kanssa pitää touhuta. Miten käsittämättömän alkeellista elämä voi olla. – Sama tunne kun kerran jouduin upouuteen tavarataloon: katselin loputtomia hyllyjä ja ajattelin, miten paljon onkaan mitä en tarvitse. Ja olin kiitollinen.

Mitä on vuosikymmen, kaksi, kolme? Vilkaistu eteen, vilkaistu taakse. Oma koti, perhe, lapset. Keväinen multa. Runsaat luovat vuodet. Monista tuttavista on jäänyt muutama ystävä, sellainen joiden kanssa voi vaikka istua metsänuotiolla hiljaa.

On ollut päältä pieniä mutta merkitykseltään suuria asioita. Kaikessa selkeää johdatusta. Eivät kaikki hetket olleet ihania; huh, muistan itkut, pelot ja häpeän tunteet, tilanteet joista olisi halunnut toivottomana paeta jos olisi voinut. Mutta nekin ovat osa tarkoitusta.

Tuntuu hyvältä vanheta.